

CHÀO MỪNG BẠN

Lời giới thiệu

Hồi tôi còn nhỏ, trường mẫu giáo của tôi tổng hợp một cuốn sách dạy nấu ăn trong gia đình từ công thức của các bậc phụ huynh, kèm theo hình minh họa do học sinh tự vẽ. Trong sách đầy những món ăn đáng ngờ từ thời thơ ấu của tôi (chẳng hạn Mì Hầm Rau Củ Cá Hồi và Bánh Nướng 7-Up), điểm xuyết cùng vài món khai vị kì dị. Một “công thức món ăn” kiểu đó có tên là Preserve Children, hướng dẫn đọc giả: Dùng ít nhất sáu trẻ em, hai hoặc ba cúm con, trộn lại với nhau và đưa ra đồng cỏ, khuấy đều liên tục, trải ra một khoảng trời xanh ngắt, rồi phơi dưới nắng. Ngay bấy giờ, đứa trẻ con mới 4 tuổi là tôi đâu có hiểu được ẩn dụ ấy, vì tôi tưởng tượng ra cảnh một người lớn thực sự đang khuấy khuấy trẻ con, lũ chó nhỏ và cả những ngọn cỏ trong một cái nồi hầm khổng lồ, tôi nghĩ bụng: “Kinh quá, mong là bố mẹ mình không bao giờ nấu món này.” Nhưng khi mẹ bảo rằng đây chính là trang sách tôi được giao minh họa, tôi dẹp nỗi băn khoăn sang một bên và lập tức bắt tay vào việc. Ở khoảng trắng bên dưới phần chữ, tôi vẽ một đứa trẻ con nhỏ tí đang bị nhốt trong lọ kín, những ngón tay ép chặt vào vách thủy tinh, cam chịu chờ đến lúc bị quẳng vào nồi hầm. Tôi đưa mẹ xem hình vẽ, và mẹ cười phá lên. Mẹ nghĩ là bức tranh rất nhộn. Tôi lại đưa cho bố (vốn tính rất nghiêm nghị), đến cả bố cũng cười lẫn lộn. Mẹ tôi khoe với các bạn, với người thân và các hàng xóm đến nhà tôi. Cuối cùng, tôi cũng làm như vậy, tôi hãnh diện khoe bức tranh trong các buổi hội họp gia đình: “Trẻ con mà vẽ được thế này là giỏi rồi, đúng không ạ?” Đó là tác phẩm minh họa của tôi, và tôi đã mê không dứt được.

Đến nay, tôi nhận ra rằng khán giả của tôi hồi đó không thật khách quan. Suy cho cùng, đây là bố mẹ tôi – dĩ nhiên là bố mẹ thích tranh tôi vẽ. Nhưng với một đứa nhóc bé tí, một chút khích lệ thôi cũng có sức mạnh

siêu phàm. Từ đó đến nay, đã gần 40 năm trôi qua, tôi chỉ luôn mong mỗi vẽ ra những thứ khiến cho mọi người cười. Tôi vẽ trên khăn giấy vào những đêm tụ tập với bạn bè ở quán gần nhà, minh họa những đối đáp của chúng tôi, hay vẽ hình các nhân vật tương tác với nhau trong khi cả bọn chơi trò Ngục và Rồng. Tôi muốn mang lại niềm vui cho mọi người, và thật may mắn khi có bạn bè và gia đình ở bên cạnh, khích lệ tôi theo đuổi sự nghiệp bằng chính công việc mà tôi mê thích ấy. Khi tôi bắt đầu vẽ truyện tranh, sự khích lệ ấy đến từ những email tử tế của người theo dõi tác phẩm, từ những gương mặt mỉm cười tại các sự kiện giới thiệu sách của tôi. Trong tôi chắc chắn có một phần người đầy hoài nghi (chính là phần người diễn giải ẩn dụ về “giữ gìn nét hồn nhiên con trẻ” thành “nổi cháo của một phù thủy xấu xa”), nhưng tôi cũng nhận ra rằng trên thế gian này có quá chừng lương thiện, bao dung. Tôi mãi mãi biết ơn mọi người ủng hộ những tác phẩm của tôi và tất cả tình yêu thương mà tôi được đón nhận, tôi muốn đáp lại những yêu thương ấy.

Cuốn sách dạy nấu ăn vẫn ở trong bếp nhà tôi, những trang giấy ố vàng tha thiết kêu gọi tôi khoác tạp dề lên và nướng ngay món bánh lạ lùng của những năm một-chín-hồi-ấy. Nhìn vào đó, tôi được nhớ lại về nơi mình bắt đầu, về nơi tôi đứng ngày nay, và rằng thời gian trôi qua nhanh quá. Nhìn lại cả sự nghiệp, tôi tự thấy mình thật bé mọn. Tôi có thể sáng tác là bởi nhận được tình yêu mà tất cả những ai đọc truyện của tôi trao gửi. Tôi ước sao có thể đem tình cảm ấy mà đựng vào trong chai, nút lại thật kín và chuyển cho mọi người. Nhưng vì không thể làm vậy, nên thay vào đó, tôi tiếp tục cố gắng để thấy được cả cái vui tươi lẫn nét ngây ngô trong từng khoảnh khắc và thu trọn cảm giác ấy vào truyện. Gặp điều gì khiến mình mỉm cười hay cười phá lên, tôi đều ghi lại. Nhiều ý tưởng trong số đó cuối cùng đã trở thành những mẩu chuyện mà bạn sẽ đọc được trong cuốn sách này: những khoảnh khắc nhỏ bé, ngốc nghếch được lưu giữ qua thời gian. Mong rằng những mẩu chuyện ấy cũng sẽ khiến bạn phá lên cười, hết như mẹ tôi nhiều năm về trước, và biết đâu còn khiến bạn cảm thấy như được quay lại thời từng là một nhóc tí.

Liz Climo

Làm việc

Hôm nay cậu không
phải làm việc à?

Không, sếp chỉ muốn
tớ chơi chơi và
chợp mắt cả ngày.

Oa, sếp định thế.
Cậu làm ở đâu?

Tớ tự làm chủ luôn.

Trời đẹp quá.
Hôm nay chắc tớ
sẽ đi vui trần đến
chỗ làm.

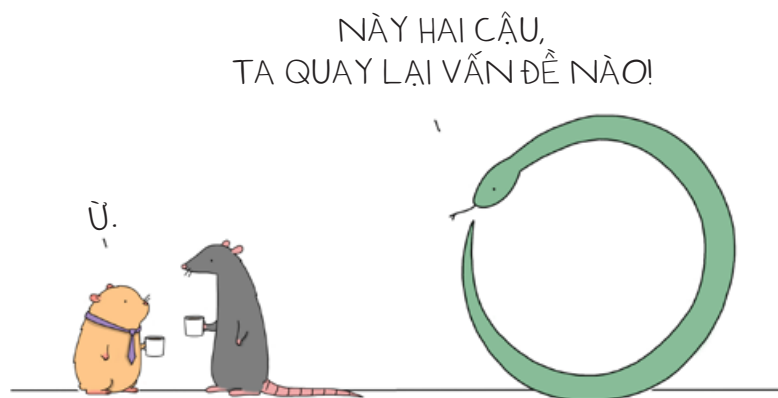

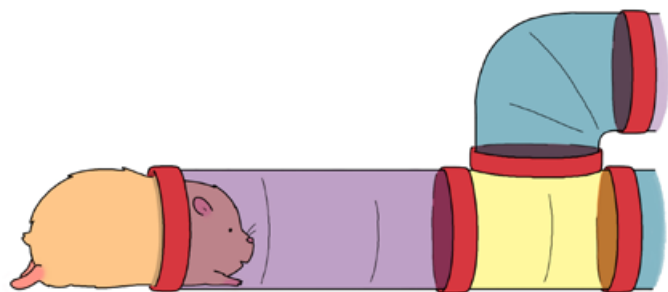
Đình.
Ô tô của
cậu là kiểu
gì thế?

Ừm,
không phải ô tô,
giày pa-tanh í mà!

Tớ chả thấy
có tí sóng
đi động nào.

Đây là
máy tính mà.

Ô, thảo nào
cậu chả nhận
được tin nhắn
tớ gửi.

Mau! Theo tớ ra chỗ
bình nước. Max bảo có
tin cần buồn.

